

Publicerad 2020-08-04 23:30 av smultronbergen

Nedervetil

Vetskapen tände eld på alla väggar

gled längs horisonten

alla ord kring brottet. Deras enda.

brotsrubriceringen ändrade rubrik med

tiden. Klänningarna utbytta midjan större

vet människan om sin ljuva stämman när

det viner runt stugan ? Vet fingrarna

som älskat hur fingrar alltid kan det

efter rapp mot knogar händerna som glider

bort ?

Är människan en bild av ögonblicket rusigt

starkt och egensinnigt så blind i tron att

dualismen står och går på fyra ben enbart ?

När du står böjd över mig naken puttad mig

lika avklädd bakåt kunde du i det ögonblicket

någonsin tänka tanken att någon annan än jag

kan vi någonsin föreställa oss ett brott stort nog

när någon inte deltar i din vardag är det i sanning

din vardag eller dennes fots avtryck i någon annans

som klyver delar av ett jag. Skulle jag ha satt mig

rak i ryggen och förklarat. Jag vill att du tror på mig

även när jag inte lyckas enbart tro på oss.

Det är en vind under mina fötter inatt. Jag vet att

jag snart inte längre kommer älska oss mer.

Vanans makt har vaskat guld i samma flod

Steg ned till dig där väntan varit alldeles

för lång. Men älska dig till döden

dansar vals med fötterna. Det gör nog kärlek än

[men]

morgonen har lagt ett filter över drömmen

den om mig

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren smultronbergen med Poeter.se id #40881 innehar upphovsrätten